

gojzdi če dalje bolj rumenkljasti prihajajo, in tako grémo počasi zopet zimi nasprot. Da bi le še kaj dežja dobili, če ne, bo šlo mlinom in fužinam na zimo za vodo tesno. Ljudje z živinico vred so okoli nas zdravi.

Kakor smo brali v 74. listu „Novic“, bomo dobili po novem letu iz Celovca nov lepo-znanski list. Dobro došel! Če se bo to osnovalo, bi svetoval tudi jez, in sicer: naj bi slavne „Novice“, ki so že tako priljubljene slovenskemu narodu, se še nekoliko raztegnile, to je, na trikratno izhajanje na teden pomnožile. Perva polovica slednjega lista naj bi bila odkazana poljedelstvu, domačemu gospodarstvu in obertni, druga pa edino lepoznanstvu. Morebiti bi bilo tudi to marsikateremu všeč, vendar pa ne daj Bog, da bi mi kdo to kaj zameril; razodel sem svoje misli le memo gredé. — Z Bogom!

Iz Kanala pri Soči na Goriškem 26. sept. — V tem, ko je suša druge kraje silno pritiskala in ko so polja družih dežel dežja gladovale, je nas vsaki teden sicer šumeči in večkrat tudi žugajoči dež razveselil in naše polja poredoma hladil in zalival, tako, da so bile zmirej kot v najlepši pomladi zelene. Zatega voljo smotudi, hvala Bogu! veliko belega žita našli in namerili. Tudi jesenski prideški lepo kažejo; še celó krompirja smo veliko nakopali. Za sadje smo tudi kak krajcar potegnili. Tudi vina pričakujemo še precej, če nas kaka pozna nevihta kot lani pred večerom sv. Mihela ne zadene. — Zraven tega Vam ne morem zamolčati še nekega drugega veselja, ki smo ga te dni doživeli. Bila je namreč pri nas, kakor narnovejše postave lanskega leta ukazujejo, še le te dni 18. in 19. t. m. preskušnja naših vsakdanjih in nedeljskih učencov in učenk, v tri razrede razdeljenih; pokazalo je izpraševanje, da ne hodijo samo šole gladit, ker iz njih gladkih odgovorov se je vidilo, da so se celo leto dovelj trudili, oni in njih dva učenika. Hvala takima učenikoma, od katerih prvi je pokazal, da ne vživa zastoj imena izglednega učenika, ktero je pred štirimi leti dobil. V nedeljo, 20. t. m. je bilo potem, ko so v cerkvi zahvalno pésem zapeli, prvič pri nas slovesno obdarovanje naj pridniših šolarjev in šolaric, ktero slovesnost sta tudi naš blagorodni gospod predstojnik in njegova gospá s svojo pričijočnostjo povikšala.

Iz Tersta 30. septembra. — V našem mestu je blizu 70,000 tavžentov blaga nakupčenega in ga ni mogoče razposlati, ker nam je železnica še vedno zaperta za blago. To nam dela silno škodo, zlasti kar zadéva sadje južnih dežel, kteremu bi železnica najbolje teknila. Če nam železnica še dalje zaperta ostane, nas bo še bolj terlo, in to, ker smo že blizu zime, še bolj pa, ker so ob stari česti konje poprodali in je prevaževanje blaga na obeh straneh zaperto.

Iz Gorice. V našem kraju se je letina, zlasti kar žito in seno utiče, dobro obnesla. Tudi sadja ne manjka. Tudi vina nam je Bog še precej dal, in hvaležni smo mu, da tertna bolezen od leta do leta pojema. Svile smo dokaj pridélali in sploh je želéti, da bi več sadnega drévja in žlahnega tersja zasajevali, kakor tudi da bi se kmetijske šole množile in vsako leto raztave napravile. Samo turšica je slabo storila zavoljo prevelike suše. — Gospod Šolar, dosedanji profesor celjske gimnazije, je prestavljen na goriško gimnazijo.

Iz Ljubljane 2. oktobra. Vsled razpisa visocega c. k. deželnega poglavarstva se bo v Begnjah novo šolsko poslopje zidalo. Prevdarjeni in poterjeni stroški za to znesejo 3319 fl. 24 kr.

Novičar iz raznih krajev.

Nj. c. k. apost. Veličanstvo, Cesar, so se v noči med 28. in 29. septembra iz Laksenburga odpeljali na Nemško v Vajmar, kjer so se 1. t. m. z rusovskim cesarjem sošli,

kteri je na svojem povratku iz Štutgarta se v unem mestu z našim cesarjem soznati želel. In tako so zginile črne megle s političnega obnebja, ktere so razni časnikarji v Štutgartu viditi si domišljevali. — V letu 1856 je bilo v celém cesarstvu 42,232 ljudi zavoljo hudodelstev zatoženih, kterih je bilo 23,349 v zaporu, 18,534 v prostem stanu sojenih; 349 jih je bilo nepríčejočih ali ubežnih, 1699 nekrivih izrečenih ali izpušenih, 5555 zavoljo pomanjkanja prepričb izpušenih, 39 v smert obsojenih, pa pomilostnjenih, 83 brez milosti v smert obsojenih, 21 za vse dni življenja, 306 čez 10 do 20 lét, 633 čez 5 do 10 lét, 4691 čez 1 do 5 lét, 4435 čez 6 mescov do 1 leta ječe, 1036 v ojster, 902 v prosti zapor, 86 v kazni z dnarji, 112 v tepenje obsojenih. Zavoljo hudodelstev obsojenih je bilo vsih skup 30,755. Zoper 179 je bilo sodno ravnanje vstavljeno, 278 jih je pred obsojenjem umerlo in 247 jih je pobegnilo pred kazensko ravnavo. Bil je leta 1856 med 1250 ljudmi 1 hudodelnik. — Avstrijskih finančnih stražnikov ni nič menj, kakor 24,715, zarés lepa armada, v kateri se večdel izsluženi vojaki nahajajo. — Kakor so razni časniki v shodu francozkega in ruskega cesarja v Štutgartu prenašlo marsikaj viditi si domišljevali, kar bi mir evropskih deržav in narodov kaliti utegnulo, tako naglo so se črni oblaki na političnem obnebju razkadili, ko se je razglasilo, da se bo deta naš in ruski cesar v Vajmarju sošla. Vse se raduje, da je gromoviti vihar tako naglo odšel, kakor je hotel priti, in da sije sopet jasno sonce upanja, da so se vse potovanja vladarjev rés iz namena zgodile, se vzajemno spraviti, občni mir, kterege vés svet rés potrebuje, vstanoviti in tako narodom srečo in blagor dati, po kterem že tako dolgo hrepené. Da sta se pa Napoleon in Aleksander ravno ta čas v Štutgartu sošla, se mora še morebiti največ temu pripisati, ker je virtemberski kralj 27. septembra svoj 86. dan rojstva obhajal, in je z rusovsko kakor francozko cesarsko rodovino v žlahti.

Tužna ženitva.

Narodna pesem.

Kaj se béli tam uz sinje morje?
Al je gruda spomladnega snéga,
Al so pene od sinjega mórja,
Al je golob iza jate ostal,
Al so bile v jaticah ovce?
Da je gruda snéga spomladnega,
Davno bi jo sonce raztopilo;
Da so pene od sinjega morja,
Davno bi jih morje raztiralo;
Da je golob iza jate ostal,
Davno bi se spomenil na jato;
Da so bile u jaticah ovce,
Davno bi je bil odagnal čoban:
Več je ostal Kovačević Peter,
Na sred Dolca, na sred Sadikovca,
Od udarcev Jurina Butorca.
K njemu bila dohajala Vila;
Bere bilje po gorici Vila,
Da bi njemu rane zacelila.
Al jij veli Kovačević Pero:
„Ne ber' bilja, ne gub' Vila, dneva;
Nego zovi pobratima mojga,
Pobratima Jurja Rokavina,
Da napiše listek knige bele,
Da jo pošlje majki i ljubici:
Majki pošlje, da me se nenada,
Ljubici pa, da se naj udaje,
Da se junak Pero je oženil
S černo zemljo i zeleno travo.

Zapisal Kobe.

Popravek. V poslednjem Novičarji iz Ljubljane str. 312 v 7. versti odzdalej je brati: ako bi mestne smeti takraj Ljublanice se ne vozile na magistratovo gnojnišče.